

Lot kurbeti

S'ia gjej dot shoqen Shqipërisë

Thyhem, përthyhem bëhem sa një gisht
në tokmakun e viteve e shkërmoqëm
vështrimin e hedh në Zot e në Krisht
po Shqipes s'ia gjej dot shoqen.

S'ia gjej dot shoqen dykrenare
se brezat që ikën e murosën
e zbritën nga qiej, e ngritën nga varre
në shtizë bajraku e vendosën.

Në sfond gjakun e kombit i vunë
gjakun që vërtitet në damarë
si breza të tërë dhe unë
gjakun flamurit ia kam falë.

Mbulomëni me të, priftërinj nuk dua
asnjë lloj apostoli s'përfill në botë
Shqipja për një çast do ulet mbi mua
dhe syrin do ma gjejë me lot.

Vdekja e gradaçelave

Gradaçelat ranë
Bota, në gjunjë në rrënoja të tyre
qiellin mallkon për herë të parë
Komb i mrekullive.

Vdekje e tillë nuk ka ndodhur
dridhen fletët e historisë nën kapak
vrasësit qen rrugësh të ngordhur
martirët kullojnë gjak.

Bomba ngarkuar me elementin "Jetë"
lëvizi në tabelën e Mendelejvit, uranin
retë atomike i ngriti përpjetë
për një gjysmë ore e shkatëroi Manhattanin.

Planeti ngriu, aisberg i rumbullaktë
ndali udhën e tij në galaktikë
vetëm loti i diellit, aq i zjarrtë
e përmendi prapë, i dha jetë.

Dhimbja njerëzore u përplas për eteri
dhe prapë u kthye në tokën mëmë
dinake, e pabesë kjo pjellë, nga erdh?
Me grusht demokracie do qëlluar rëndë.

Dhe shpejt, se nuk pret koha
t'i zëmë pritën ligësisë
ndryshe do mbetet bota
nën urdhëra të harbutërisë.

2.

Ku ishe, Zoti ynë
atë mëngjes të përgjakur?
ku i le njerëzinë?
Pse le shtegun hapur?

Pse le vathën tënde
të shkretë pa bari?
Pse humbe atë mëndje
pse mbylle njërin sy?

Pse lutjet si dëgjove
s'erdhën tek ti vallë?
Më duket, Zoti im
e shkele këtë radhë.

Botën e përmyte
kur s'u bë e mirë
dhe s'ndenje pak vite
sa ribëre njerinë.

Në varkë të Noes
pse i vure radhë
vure dhe të ndershëm
vure dhe kusarë?

Përse vure vrasës
me thikë në gojë
përse nuk i zgjodhe
e kishe në dorë?

Që botën ta kishe
si e doje ti
të mos bëje kafshë
që ngjan si njeri.

Më fal, Zoti im
që dalldisa pak
Për një gabim tëndin
u ngop toka gjak.

T'i lëmë të vjetrat
po ndihmona sot
të mos ngashërehemi
të mekur në lot.

3.

Si e bëre, pse e bëre o zagar
u mallkofsh, e pësosh, u heqsh zvarrë!
u dhunofsh e lëngofsh, o i marrë
mos të mbiftë, u zhubiftë ajo farë!

Gjarpër mali e nepërkë, helm e vrerë
ditë e motit mos të zëntë, pse s'të merr
o i shtyrë, i pështyrë që në djep
humbtë emri edhe varri mos 'tu gjet.

Mos gëzofsh, u rrëgjofsh gjithë tmerr
u kallofsh e pikofsh pikë sere
u sterroftë, u ferrostë ajo derë
që të thotë kush do vijë: Qe një herë

Manhatani ke ditë që lëngon
hekuri larë gjak, gjaku përzier me beton
gërmadhë vigane në themel të djepit
varr i pambyllur në lindje të shekullit.

Qiangërvishësit pushuan
të ngacmojnë hapësirën, kryeneçe
në vend të tyre njerëzit piketuan
një qiellgërvishtës të vërtetë.

Përballë tij çdo lloj armatimi
do ulë kokën me bisht në shalë
se është gradaçela e besimit
që bota s'do të ketë shkalë.

E sertë koha që erdhi

E sertë koha që erdhi
deshti ta mbushte, e derdhi
deshti ta vaditë, por thau
deshti ta mbronte po vrau.

Lanet pastë, lanet qoftë
na degdisi nëpër botë
kokrra-kokrra, mos o Zot
dhe zogjtë s'na mbledhin dot.

Për së prapthi mori filli
nëna vdes, nuk vjen i biri
vdes vëllai, s'vete motra
krokëllin me kuje porta.

Krokëllin hënë më hënë
veshur e gjithë mëllenjë
atë vend kujt do t'ia lëmë
se lindëm e kemi rrënjë.

Gjak e djersë mbrojtëm dhenë
zili na kanë folenë
zili folenë na kanë
po kush ka si trojet tanë?! . .

O ju, djem që keni forrë
dhe përpara keni jetë
mos e bëni zemrën borë
kthehuni se vatra pret.

Hapa një vrimë në ujë

Vura dorën përmbi ballë
rrudhosur balli i tërë
botën bëra shalë-shalë
hapa në ujë një vërë.

Gjithë shkruan, kush nuk shkroi
dhe shejtani te përroi
u habit kur e dëgjo
tha, dhe mua ma kaloi.

U mblodhën, nga qenë e s'qenë
ca pa shkollë, ca me penë
dhe zbritën në Tepelenë
atje tek e kam folenë.

Dola dhe i prita jashtë
socialistë, demokratë
skuqur hunda spec e flakë
habita si qenë bashkë.

Në një gojë, si e thanë
ku është vrima s'e pamë
në na tregofsh atë vrimë
do të japim qeverinë.

Ca që thoshin, s'e ka bërë
hungërinin në zinxhirë
o tregojë atë vërë
ose gjakun do ta pimë.

Ca që ishin "tolerantë"
dhe dinin ligjet e natës
më thanë që jemi bashkë
mos u tremb, o vrimëhapës.

U mblodha, një grusht u bëra
u zverdhja meit, i shkreti
po ç'më duhej mua vëra
pak kish hapur parlamentit?

Kisha shkelur kallo të vjetër
më mbeti fjala në grykë
dridhesha i tëri lepur
isha marrë me politikë.

U kisha hyrë në pjesë
shkela në liman të tyre
më dënuan të pabesë
mora udhën arrative.

Ju, që më lexoni mua
dhe besoni ndershmërinë
mos bëni si bëra unë
ta pësoni për një vrimë.

Kopështi i poezisë

Në atë kopsht, kush nuk është ulur
më i madhërishmi kopsht i njerëzimit
atje, lule vetja u është dukur
e vyshkur, ne prag të mjerimit.

Atje, në poltrone shkullore
rrinë gjizbërthyer poezitë
atje, asnjëherë nuk ka dëborë
dhe bahçevane janë përditë.

Atje, larë në ujvara hëne
si shtojzovalle spërkatur me vesë
rrinë rubairat, shkulme zemre
nusërojnë nga mëngjesi në mëngjes.

Atje, vetëm një gjuhë flitet
cicërimat e bukura shpirtërore
dhe janë të papërfillshëm vitet
se nuk ka as azil, as foshnjore.

Atje, jetohej lulëzorja moshë
e trëndafilta moshë e rinisë
në kopshtin, të cilin nuk josh
në kopshtin e mahnitshëm të poezisë.

Shqerka

Shkoi shqerka anës lumit
më tund filladi, më nxjerr gjumin
shelgu ëmbël degën vari
ulet sa të puthë barin.

E vogël shqerkëzë
shkrifsha, të mos mbetem më
të betohem, s'dua gjë
buzën mbi gjire të vë.

Po vdekja të mos më marrë
në s'mbaj betimin e parë
nga ta di kur digjem prush
ku ndahet gjiri me gush'.

Në u dehsha, shqerkëzë
kokën në prehër do vë
mos e nga e ç'ke me të
se do bëj sikur do fle.

si trëndelinë lastonjë
derdhi flokët e mbulomë
të çlodhem, moj manushaqe
tek ndahet gusha me faqe.

Njësoj lindim të gjithë

Era e Pireut në qejf të saj
kalërote mbrëmjen e vakët të gushtit
degët e palmave tundeshin ngadalë
dhe hardhia ëmbëlsonte mushtin.

Dielli i lodhur puthte detin
dhe perëndimi flakëronte
më njërin sy afronte natën
me tjetrin, hemisferën tjetër zgjonte.

Në gjumë zgjuarjen e tij, katrahurë
njerëzit e planetit gjysmëlakuriq
gjysma nxitojnë të bien në gjumë
gjysma mezi shkundin gjumin për qerpikë.

Në këtë moment lakuriqësie
floriri i jetës tringëllinte rëndë
globi vërtetë ka dritë e hije
për ne njësoj lindim të tërë.

Shenjtaria

Thonë, një herë një plakë
kishte djalin mullixhi
i venë dyzet shejtanë
dhe i thonë: Ç'bën aty?

Bluaj bukën për fëmijë
i habitur - tha mullisi
s'e kuptojë nga keni mbirë
s'u njoh farën, s'u njoh fisin.

Kuqoi kryeshejtani.
Erdhëm punë të na gjesh
po s'na gjete bëhet nami
këtë botë do ta lëshë.

Mendohet e tha mullisi:
ma bëni mullirin flakë
në gjetsha thërrime misri
do t'ju bëj të villni gjak.

U lëshuan të paudhët
kruaj anë, pastro rrëz'
e bënë mullinë e vjetër
sa gjuhën mbi të, të vësh.

I thanë, shiko për nesër
se këtu do vijmë prapë
të ta themi kështu esëll
s'gjete punë bëj hesap.

I lodhur, mullisi i shkretë
mori udhën për në shtëpi
vriste mendjen ku të ketë
punë për shejtanëri.

Dhe ashtu mendjengarkuar
hapi portën me ngadalë
nëna që e priste zgjuar
i nguli sytë në ballë.

Ç'ke, o bir, i thotë plaka
nuk më thua që ta di?
ia tregon djali të gjitha
ç'kishte ndodhur në mulli.

Ti do rrish -i tha e ngrata
se nesër do vete unë
pa dhe prapë në mos ardhsha
e kamë marrë atë udhë.

Mori shkopin, çalë-çalë
vajti ndenji në mulli
hodhi sytë mbi shejtanë
dhe u tha nja dy a tri.

Vështroni këtu në shalë
kamë një vrimë, s'di se si
që kur linda më ka dalë
dot s'e mbyll e bëj çudi.

Thonë mbyllet duke fryrë
siç e shihni, s'i fryj dot
po e bëtë këtë të mirë
vij me ju në atë botë.

Filluan dyzet shejtanët
fryj e fryj, plasën bullçitë
vrima mbyllte pakëz anët
hapej prapë e tjetrin prit.

Po aty në darkë herë
i shpëtoi plakës një. .
kryeshejtani në derë
thotë plakës, Deshe gjë?

Jo-i kthehet plakë e vjetër
pa vështro seç ndodhi vallë
mos më hapët vrimë tjetër?
dhe hodhi syrin në shalë.

U mblodhën dyzet shejtanët
dhe hipën sipër në tra
plaka avash mbylli shalët
edhe sot vrimat i ka.

Që atëherë kanë ikur
s'ka shejtanë në mulli
në detyra janë ngjitur
punojnë në qeveri.

Ndaj ne sa mbyllim një vrimë
na hapet një vrimë tjetër
se kemi shejtanërinë
peshqesh nga një plakë e vjetër.

Porta e djalërisë

Pena më mori me vete
në portën e djalërisë
ç'mu mbush kështu krahërori
gati plasë, sisë më sisë?

Zë e derdhet llava e malit
i rrafshon vitet e shkuar
dhe i meket prush i zjarrit
te porta që s'kam harruar.

Te porta ku fluturimi
ngrihej zemra, meritë valë
ndaheha me fëmijërinë
dhe merrja puthjen e parë.

Të isha si Katerina

Të isha si Katerina
do mbija derë më derë
gjithë ç'kisha të qershinjta
kush do m'i linte pa vjelë.

Ai afsh i përvëluar
kë vallë s'do vilaniste?
dhe të ishte briskpashuar
dhe brenda veriut të ishte.

Te syri qielli i tretur
dhe deti i kaltri gjithë
kush kërkoi dhe s'ka gjetur
limanin e dashurisë.

Nëpër gushën gudulimë
të gjezdisë flaku azat
kush i shpuri e s'iu ngjinë
buzët vetëm në një çast.

Të isha si Katerina
që ka qeshjen si pranverë
motet nuk do kishin dimra
lulet nuk çelnin njëherë.

I kapitur

I kapitur vjen mëngjesi
kaq i lodhur s'di përse
s'ka fuqi të hapë syrin
të hedhë dritën mbi dhe.

Si i dalë nga lëngata, lëngimi
mjegullon gjindjen të tërë
cipë e dheut s'ia ndien hapat
natën zonjë do të lërë.

Atë natë, errësirë
që zптоi shpirtin tim
cili shpirt u ndje mirë
i degdisur në mërgim.

Cili shpirt e tani daltë
zoti vendin mos i dhëntë
nuk kërkon të kthehet prapë
gjak'i gjakut nuk i dhëmb.

I kapitur vjen mëngjesi
i kapitur jam unë
errem, gdhitem i sfilitur
gjizhuritur, i papunë.

U rimbush një vesë shi

U rimbush një vesë shi
sa njomi lulet e shkoi
si lot i mbetur në sy
që u nis e nuk pikoi.

I la gjethet buzënjomur
u mbështet në një kodrinë
të çlodhej, sikur ish lodhur
u mbështoll e qepi synë.

Qerpiku gjumëvenitur
në përgjumë zëra vijinë
po hajde se të kam pritur
i lutej një përcëllime.

Hajde se të kërkon djepi
që ka marrë për të tharë
zbraze gjirin, bëj rrëmetin
të dalë burimi i parë.

Bjer mbi supë përcëlluar
hiqma këtë djegësirë
që kur linda kam gatuar
për mikun bukë të mirë.

U rimbush një vesë shi
thashë ra atje ku doja
po të isha si ai
dhe pikën do ta kulloja.

U kalb loti kontinentit

Dimri këmbëkryq
përmbi vatrën tënde
supet lakuriq
skuqur, ndjejnë dhimbje.

Flokët përmbi ballë
copë e harruar
mbetur aq e rrallë
mbi rrudhat thelluar.

Vetullat mbërthyer
si shkëmbinj të rëndë
gati më të shkukur
gati më të rënë.

Syri vetëtimë
s'të shkrep si më parë
kur një suferinë
qante me qepallë.

Loti është kalbur
përtej kontinentit
ç'mallkim paskam patur
ninullat e djepit.

2.
Ç'mallkim paskam patur. . . . ?
nëpër sterë
ikim si të çartuar
dhe s'kthehemi prapë.

Bota po na shtyjnë
hallin s'na i qajnë
gjakun po na pijnë
në kular na mbajnë.

Ne, pleksur zinxhirët
si sklevër të lindur
sikur s'kemi emër
sikur s'kemi lindur.

Sikur s'kemi varre
sikur jemi tharë
sikur ndër të parët
nuk jemi të parë.

sikur dashurinë
nuk e njohëm kurrë
shohim njëri-tjetrin
e zëmë me gurë.

3.
Sikur erë gjiri
kurrë s'kemi marrë
njerëz ndershmërie
na thonë kusar.

Dhe na bluhen vitet
në mulli harrese
dhe pse jemi rritur
në lëndina vese.

Dhe Zoti habitet. . . !
kur hyjmë tek dera
s'themi tungjatjeta
po gjuhë të tjera.

Me emër nderuar
bredhim gjithandej
me kurizin shtruar
si pa gjak në dej.

Po ngriheni kokën
vëllezër të gjakut
se Nënë si tonën
asnjë komb s'ka patur.

4.
Thar balli i saj
nëpër shqote lufte
thyer vetëtima
me të, plagët supe.

Djegur e zhuritur
po kurrë dhunuar
prehëri ranitur
po lavdia shtuar.

Dhe i flisnin Zonjë
se peshonte rëndë
mpikste hidhërime
gatuante këngë.

Marina

Vërtet ishe e tillë
flokëhënë, moj Marinë
sa dhe sot në atë brinjë
erëra meraku fryjnë?

Erëra sevdaje çartuar
pak cingërisur, ndezur gjakun
të madh tundim që ka patur
s'më thua si e ke mbajtur?

Ku ta gjeje, nuk është gjallë
kush bëri, këngën e parë?
përse s'të hipi në kalë
apo për ty s'u gjen djalë?

Apo zjarri yt Marinë
e përvëloj të zinë
sa s'gëzoi djalërinë
në shandan gjiri e shkrinë.

Vërtet ishe e tillë
Nuk lije zemër pa zgjuar
Maro, e bukur Marinë
sevda me maraz mbuluar.

Bini ëmbël, ju longarë

Të prita, pse s'erdhe
malli më kisha marrë
bini ju, o cula
bini ëmbël, ju longarë.

Kjo sevdaja jote
erë manxuranë
u ul dritë e hënës
të ndenji në ballë.

U ul dritë e hënës
ndenji mbi qerpikë
të të ndriste udhën
për te unë moj vitë.

U këput një lule e radhë

U këput një lule e rrallë
u këput po ku qëndroi?
cilën ngau vallë
cilën zemër dashuroi?

U këput një lule e rrallë
e bardhë si borë mali
nëpër ç'shtigje shkoi vallë
po ç'i tha qerpikut të djalit?

Shko, moj shko, lulja me erë
m'u bëre avaz longari
të dua: s'më the një herë
nëpër këngë e derdha mallin.

O, moj vetulla shushunjë
faqekuqja si shega
ç'ke me ëndrrat, pse mi trëmb?
ç'ke që nuk mi lë të qeta?

Ç'më shkel ashtu majë këmbe
mbi tërfil në lëndina
unë që e njoh gjurmën tënde
di ta ngre dhe pusinë.

Tepelenë, kujto djemtë

Hodo Nivicën e shkretë
që të ra me malazeztë.
Gjolekë e Hodo Aliun
ajo pallë që pret vetiu.
Tepelenë, kujto djemtë
trembëdhjet bilbilentë
vanë në litare vetë.
Bilbilin kur djeg cingarë
kërkon që beu t'i dalë.
Tepelenë, nënë e rallë
në Vlorë përmbi spitalë
Selamin e ke të gjallë.
Selam Musa Salarisë
me barutin i dha sisë.
Tepelenë, hallemadhe
gjiri i luftës partizane
me 400 lapidarë
400 a qenë më shumë
gjiri yt nuk shteri kurrë.

Katërshes së Hormovës

Ç'pate pikë e lotit
në qerpik më mbete
mos je pikë shiu
mos je pikë vese?

Ku e gjetën djemtë
atë gurgullimë
sikur trimat
në këngë më vijnë.

Po ç'patën bedenat
që e lanë kalanë
vetë vajtën te skena
djemve çfarë u thanë?

1). .
Lulet u thanë
hasmi zu vatanë
foshnjat po qajnë
flaka mbuloi fshanë.
Nxirni jataganë
zini istikamë
keni nënat pranë
o ju, djemtë tanë

Ç'pate pikë e lotit
në qerpik m'u trete
djemtë i binin culës
unë flisja me vete.

1) Katërshia e Hormovës, ftoi çmimin e pare në festivalin folklorik të Gjirokastrës, 1988

Anës valëve më vije

Përtej bregut, anës valëve
më vije
ndarë një kaçurel nga shoqet
të kish hije.
Nishanin si pikë e lotit
përmbi faqe
mos e prek ashtu me dorë
se më plase.
Frynte filladi lehtë-lehtë
nga Gërzhuni
qerpikun mbi synë e shkruar
të përkundi.
Dola vetë, shtegun të zura
të të flisja
çelën gonxhe karafilat
kur të flisja.

Mbi lule qershie

Mbi lule qershie
derdhi hëna dritë
pikonte nga lulet
të binte te sytë.

Hëna e bukur natën ndriste
dëgjoj zemrën, fliste
thosh hallin që kishte
vasha te qershia priste.

Pse s'e thua hallin
kur sheh syri-synë
dita shuan mallin
netët ëmbël vijjnë.

Ç'u këput nga dega
një lule e bardhë
thashë ndenji mbi flokë
thashë ndenji mbi ballë.

Më ndenji mbi buzë
më pruri beharë
më ndezi në zemër
zjarr që s'kesh parë.

Një jetë që mbeti lot

1.
Pllakosi një kohë sterrë
u mpleksën retë me dhenë
vetëtimat pezull mbenë
shkrepën, s'dinë ku të venë.

Pse vepron kështu o Zot
ti që bëre male, dete
njerëzit e mirë mbi tokë
ç'kërkon që i merr për vete?

Pse s'e le shpirtin e tyre
të na ngrohë, të na mbajë?
po e rrëmben kaltërsive
shpirtin tonë të na thajë.

Pse kështu e nuk na thua
që kur lemë, që kur mbimë?
po i bën punët e tua
pa pyetur fare njerëzinë.

Ti e di ç'plagë hape
në zemër të pashëruar
na more të mirën Rafte
kur shtrenjtë e kishim paguar.

2.
Fytyra të rënuara nga dhimbja
portrete të vështira për piktorë
i shoh e ku s'më vete mendja
tek malet ngarkuar me borë.

Supet nga hallet rregjur
jetim mbetur që fëmijë
ndaj luten e s'duan, e s'duan
t'u ikë një nënë kaq e mirë.

Kjo nënë që zemër behar
e shtroi sofrën për të gjithë
kush vajti dhe jetë atje s'ka marrë
kush iku dhe harroi mirësitë?

I pashpirtë qënka ky shtrat vdekje
i pagojë dhe preka gojë
kështu dëshiron të mbetet në jetë të jetëve
njerëzit i luten ai s'do të dëgjojë.

3.
Eh, o djem! Të rëndë e keni këtë peshë që mbani
peshë të tillë s'keni ngritur ndonjëherë
qerpikët rënduar me se do t'i lani
me mallin e vreshtave a me varrin e sa çelë?
Ky shteg i rrëpirë përse shqetësuar?
Shtrëngon brengë gurësh dhe nuk pyet dot
mbi supet e tij ç'është gatuar
e s'ndjen hapa njerëzish, por dete me lot.

Ngashërime burrash dalë thellëse
porta e drunjtë hapur dykanate
se ç'kuje do hapje, ti Rafte se dije!
se ç'kuje do mbante s'e dinte ky prag!

4.
Këtu janë të gjithë, të gjithë rreth teje
nxitojnë kontinentesh nëpër botë
udhëtojnë mbi krahë të reve
të mbështesin kokën në prehrin e ngrohtë.

Udhëtojnë, udhëtojnë, por dot nuk arrijnë
dhe ti moj e shtrenjtë, nuk i pret dot
rrugët e jetës së gjitha u mpinë
krahët e vdekjes u shtrinë të plotë.

5.
E ndiej puthjen tënde, o bir
dhe përkëdheljen e ndiej
dot nuk të flas se nuk jam mirë
dhe s'kam më gjak, por mall në dej
për ku më nise, buzë përpjekur
me dajon ç'thoni larë lot
kjo natë që nis më të errur
mëngjesin për mua se bie dot.

Ky mëngjes dhjetori s'dashka të vijë
se po të vijë nuk ka ç'të thotë
supet e ngrira me se t'i shkrijë
t'u bëj diell lotin e ngrohtë.

Dhe thua:moj nuse s'dal mbi dhe
dhe le ta harrojnë lindjen time
të thonë që ai qe
kur iku nga bote një jetime.

6.
Për ku udhëton ti Rafte, e di
të presin Liga, Totua, Golëmja, Alemi
sa mirë, do ti bëni vitin e ri
sa keq, që me ne nuk do jeni.

Se ikën një nga një, të gjithë të dhembshuruar
pa nisur të shihnin ditë të bardhë

nga varret me lule mbuluar
ngriheni takoheni si më parë.
Mallin e shuajmë në netë ëndërrimtare
mblidhemi e bisedojmë me radhë
harrojmë që kjo botë ka kaq shumë malle
dhe dot nuk ndahemi të vdekur e të gjallë.

Më zgjove nga gjumi

Më zgjove nga gjumi
që kur fërgëllove
thëllëz' e Golikut
pa ngritur s'durove.

S'duron dot pa këngë
ngrihesh që pa gdhirë
ha inat të vjetër
me kë bilbil?

Në ke ti inat
po ç'kusur kam unë?
bie për të fjetur
s'më lë të bëj gjumë?

Ngrihem e laj sytë
te burimi i ftohtë
herë m'i lan me këngë
herë m'i lan me lotë.

Herë më afrohe
këmbë-këmbë pa ndier
herë më largohe
dhe më lë të mjerë.

Më zgjove nga gjumi
thëllëzë e Golikut
gjumë s'kisha fjetur
po se paskësh dikur.

Sevdaja e parë

Lanet paç sevda e parë
ç'më me atë qepallë
hëm më do, hëm më do të gjallë.

Ku i gjen lulet e prillit
që gjezdisin mesit të gjirit
pleksur si gjerdan floriri
se mos trembet, s'fryn zefiri.

Po, ku i gjen psherëtimat
që dalldisin shpirtin tërë
si vesa që deh lëndinat
të marrë frymë se lënë.

Po, ku e vjel dritën syri
që vështron dhe brenda zemrës
sa e hedh e meket ylli
sevdalleshë bën dhe hënë.

Ku e gjen prushin që digjet
si prush'i lisit ngadalë
japin e se ftohën dotë
s'gjuhet e djeg si më parë.

E bukura Delvinë

Rrahin valët e Bistricës
këmbë mali, ballë fushe
gjithë pellgun e Delvinës
stolisur, e bënë nuse.

Dëgjohet gërneta
në brigje, në rrëza
ç'gëzime ka jeta
ç'gëzime thotë thëllëza.

Moj e bukur Delvinë
derdhur shtati gjithë lule
të mirë fëmijë që rrite
djemtë trima, vajzat nure.

Mes qytetit lapidari
ngritur si një malë me dritë
kur për bijtë të merr malli
vete pranë e puth sytë.

Dëshmorëve të Hormovës

Shumë këngë kemi ngritur
dhe të tjera do të ngremë
gjithë nderimet e kombit
në rrënjë të këngëve do vëmë.

O Luto Caka me shokë
Shqipen dhe Hasan Velinë
Hurmanë dhe Rahim Camën
Nevron dhe Sefedin.

Abazin dhe Ramo Dinë
nëntë yje për liri.

Nëntë yje, nëntë lastarë
nëntë vetëtima mali
nëntë emra në lapidarë
nëntë zemra si stërralli.

Gjeta një thëllëzë

U ngrita pa gdhirë
mora shtegun lart
gjeta një thëllëzë
këngës ia kish marrë.

Desha që t'i flisja
pse s'i fola vallë
qerpikun e syrit
vesa ia kish larë.

Desha që ta ngisja
ç'nur që i kish rënë
nuri i nusërisë
larë me borë e hënë.

Lulet e qershisë
rënë përmbi flokë
desha të marr njërën
po s'e mora dot.

Poetëve

Kamë shumë shokë, poetë të nderuar
me ta, sa herë poezi kemi pirë
me ta, sa herë kemi ëndërruar
shpresë jete, fluturim në hapësirë.

Poetët, kudo që janë në botë
shpirt të butë e të ëmbël kanë
kush për poetët një fjalë më thotë
vargun tim do ta bëj kamë.

Në këngën e tyre, do doja të isha
kështu si jam i varfër, i thjesht
veç zjarrin e zemrës së tyre të kisha
dhe dhembshurinë që ka një poet.

Në zjarrin e tyre do digjia poshtërinë
me zjarrin e tyre do digjia gjithçka
gjithçka, që me farë të keqe ka mbirë
dhe do të mbillja kohë të mëdha.

Poetët janë epika kombesh
mimoza që çelin në pranverë të vështirë
jo tregtarë cikërimash, furgonësh
po engjëj të vërtetë, njerëz të mirë.

U ul poshtë një degë bliri

Moj thëllëza kaçullatë, pse s'më prite
xixëllonja nëpër natë, pse më ike.

Unë doja, lule molle
të thosha një fjalë goje
edhe ti të më dëgjoje.

U bë vonë, zuri nata, ndaj s'qëndrova
mblodha veç një krah me shkarpa, dhe nxitova.

O djalë që më rri pranë
mos ma mbaj kokën mënjanë
do vijë prapë e do marr malë.

Kur hënë e bukur të nxjerrë, vetëm synë
do marr culën do t'i bie, në lëndinë.

Merr, moj hënë me dritën tënde
avazet e kësaj kënge
shpërndaji mbrëmje për kënge.

Po, ç'e do dhe hënë, kur do t'më kesh mua pranë
ato që do thoshe, vallë pse s'i thua.

Mos u hidh degë më degë
se sevdaja të fletë vetë
zemra, zemrën kur e pret.

Zemra-zemrën, syri-syrit, i thotë shumë
u ul poshtë një degë bliri, përmbi buzë.

Zgjatu e këput një lule
në buzë të mia vure
aromë fushe më prure.

Një bilbil që rri në portë

Një bilbil , që rri në portë
thotë e ç'nuk thotë
thotë këngë plotë
nuk i mbaron dot
bilbili që rri në portë.
Luan me një borzilok
i mjeri, që lodhet kotë.
Lodhet kotë bilbil i mjerë
borziloku ka të tjerë
borziloku do një tjetër
bilbilit këngët i mbetën.

Një trim që mbeti në borë

Një trim që mbeti në borë
zë e flet me një shqiponjë.
Aman në më vafsh në Vlorë
të m'i thuash nënës korbë
mua të mos më kërkojë.

O djemtë tanë të mirë

O djemtë tanë të mirë!
ç'keni që u hyri smirë
dhe s'vështroni Shqipërinë
që hallet e kanë mpirë.

Ç'keni që nuk rrini pranë
si vëllai me vëllanë
si zogj, që një fole kanë
pse kështu kamë më kamë?

Nga të tjerë keni parë
vetëm thika e hanxharë
shekujve, çarë e përçarë
s'donin të na mbetej farë.

Kishim baballarë trima
që thyenin suferina
hasmit bërë pritë prima
i futën si minj në vrima.

Ndaj nuk humbëm, ja tek jemi
e kishim flori mademi
vdekja mjaltë, kur ramë për vendin
nuk e harron gurra shkëmbin.

Që të jemi jetë e motë
mblidhuni të gjithë tok
s'çahet vetëm nëpër botë
sup më sup, vendi ka zot.

Më thonë në Shqipëri
birit i flasin bilbil
ç'është ai që nuk e di
këngën që këndon në prill.

Kur këndon bilbili këngë
të gjithë zogjtë pushojnë
le qyqet që bien gjëmë
nuk dinë nga të shkojnë.

Më dhembka gjaku kaq shumë
më dhembka në dhe të huaj
i pa emër, i pa punë
paskam lindur që të vuaj.

S'jam i vetëm, ka si unë
qindra mijra nëpër botë
pjekur malli për Shqipërinë
për tokën tonë të ngrohtë.

Kosova

M'u qiell syri i tërë
re të zeza u ngarkua
me gjëmimin aq të rëndë
derdhi lotët përdua.

Si përdua derdhet loti
mbledhur, hedhur nëpër shekuj
eshkë i bëhet barutit
të ndizet si herë tjetër.

Të ndizet, të flakërojë
me rrënjë hasmin ta shkulë
që paqja të mbretërojë
me gjak të vërë atë vulë.

Ajo vulë s'thahet kurrë
se merr gjak nga ai gji
Kosovë që ngre flamurë
na mbledh të gjithëve aty.

Na mbledh rrotull vatrës tënde
që gjithnjë mbeti e ngrohtë
barra e rëndë serbe
se ftohin e se ftohin dot.

2.

Një vargan i gjatë në vite
i ngurrosur, i kreshpëruar
i tregon Evropës dhimbjet
i gjakosur, i varrosur.

Buzëpërgjakur me lot
i therin supet, i therin
ka derte, nuk i thotë dot
s'ia tregon dot fjala dertin.

Sa shumë murana mbrapa ka lënë
Kosovën, të stërmadhe muranë
të mblidheshin arkivolët të tërë
dherat e globit dot s'i mbajnë.

Kosova i mbajti brenda vetes
dhe djepe nanuriste nëpër netë
erë ironie frynte shtetesh
ajo thërmonnte shpirtin, në vatrën e nxehtë.

Shkërmoqte shpuzën e shpirtit të saj
dhe shkëndijat flakëronin kufijve
meteorë të tillë. nuk ishin parë
t'u ndrisnin udhën Perëndive.

Fundshekulli i lodhur nga luftrat
në qefinin e tij kullon gjak
me kurriz të dorës fërkon rrudhat
brazuar aq thellë në kafkë.

I padrejtë, si nisi s'do të iki
koka politikanësh mblodhi në gji
në Kosovë radhët fort i shtërngoi fisi
balli i horizontit mbrunte stuhi.

Lubia në z'gafella historie
vërtiste jataganin shkullor
lisave s'u mbetej kohë për hije
maleve s'u mbetej kohë për borë.

Fushat u bënë një me djepet
nanurisinin bukën për martir
që Evropa gabimet të ndreqte
nuk futej në vargan viti dymijë. . .

3.

M'u qiell syri i tërë
re të zeza u ngarkuan
me gjëmim aq të rëndë
derdhi lotët si përrua.

U derdh loti ku pikoi
ku gjeti , shtratin vallë
në atë dhe , që qysh që moti
gjaku i derdhur nuk është tharë.

N'atë dhe, që plagë e shpatës
dregëz nuk i zuri kurrë
n'atë dhe që terri i natës
kot u lidh , se zuri gjumë.

Në atë dhe, ku gratë linden
dhe në vdekje, përtej varrit
në atë dhe, ku burrat s'ikin
po nuk morën plumbin ballit.

Në atë dhe ku, s'njihet loti
vetëm këng'e trimërisë

shkërmoqet në gji baroti
dhe pikon qumësht në sisë.

Në atë tokë, ku dhjetra shekuj
shkojnë gjuhën se ndërroi
hënë jashtë me ne është pjekur
qën e nisi, mi mbaroi. .

Ku të vejë Millosheviçi
shpirt'i tij dhe krimi një
Kosova fitoi liri
me gjakun e kuq që dhanë djemtë për të.

Mars 97

U këput e s'doli hëna
atë Mars aq të vrarë
u mbush qielli me rrëmbe
u bë dheu palë-palë.

Deti vetullat shtëllungë
përmbi ballin i mbërthen
majë e dallgës s'theu shkumë
flakë vetëtime theu.

Thinjë e malit u derdh poshtë
brenda natës si rrëke
nga ullishtat ikën zogjtë
heshtje varri si atje.

Vlora syrin derdh Sazanit
dhe Sazani më përtej
brigjet fqinjë zunë të qarin
vinte kuja përkëtej.

Vinte kujë, vinte gjëmë
që s'qe parë ndonjëherë
thante lulet që në rrënjë
linte vitin pa pranverë.

Nëpër viset ku kam shkuar

Nëpër viset ku kamë shkuar
vera më erdhi e lehtë
vjeshta, gjethet pa zverdhur
dimri, ç'erdhi aq i nxehtë.

Vera burimet i thante
dhe gurët i përvëlonte
copë-copë më dysh i ndante
si të ikte nuk duronte.

Vjeshte më vinte veronjë
shterponte e pamësuar
nuk e pashë njëherë lehonë
në këta dhera të huaj.

I acartë vinte dimri
dhe shpirtin borë ma bënte
thosha, pse nuk ikte viti
pranvera a do më gjente.

Vallë do vinte pranverë
te terreshin lotët tanë
të qeshte buza njëherë
të ç'malleshim me vatanë.

Ç'ke pranverë
që s'dukesh në horizonte?
jemi kaq të dhembshuruar
na mbledh vetëm sofrë jote.

Pritja

Në klithmën e parë të jetës
pret qumështin jetëdhënës
në frymëmarrjen e fundit
trokitjen e lodhur të zemrës.

Midis këtyre kufijve
miliona pritje ka
pritje të mërzitshme
po dhe gëzimemëdha.

Pritja dhe njeriu
kurrë s'ndahen dot
se ai që nuk pret
nuk është në këtë botë.

Ndaj dhe unë pres
pres e s'lodhem fare
të bëhet më e mirë
kjo jetë mëkatare.

Të bëhet më e bukur
si emri që mba
nëse s'do të bëhet
pritja, ç'kuptim ka.

Zemra pikon derte

Zemra pikon derte
syri lotin thanë
dhimbja për kurbete
malli për vatan.
gjiri i nënës tharë
djegur, përvëlur
që në djepe tretur
në dhera të huaj.

Në kohën e parë

Në kohën e parë
të prisje një ulli
burgun kishe qarë
dhe turpin si ti.

Thonë Skënderbeu
kudo që martonte
njëzet rrënjë ullinj
të mbillte kërkonte.

Dhe mbusheshin kodrat
plot me gjelbërime
rinin përmbi fusha
kurorë dafine.

Po tani ç'na gjeti
që morëm sëpatën
nuk na doli dita
po lodhëm dhe natën.

Dhe e mbushëm vendin
plotë për plotë me cungje
sikur gjithë sakatët
këtu vijnë e ngulen.

Në kohën e parë
i shenjtë qe ulliri
po përse e prisni?
keni mënd a s'kini?

Mbi syrin e shkruar

Mbi syrin e shkruar
derdha gjithë vështrimet
kush të kish ngacmuar
manushaqe prilli?

Pse t'u drodh qerpiku
vetulla harkuar
trëndafilin i bukur
të mbeti në duar.

T'i mbuloi faqet
të kuqet e mollës
sytë m'i verbove
me shkëlqim të borës.

Si s'më the njëherë
o djalë të dua
mendja mu bë erë
nga nazet e tua.

Për një fjalë tënden
malli më kish marë
kur u dashkan zemrat
folkan dhe pa fjalë.

Zgjate atë dorë
më dhe trëndafilin
mbi një degë mollë
ia mor bilbili.

Të kem zërin e bilbilit

Dua, si nuk dua
të kem zë bilbili
për këngët e tua
kur të vijë prilli.

Dua, si nuk dua
plot lule behari
t'i mbledhësh me mua
kur të vijë maji.

Dua, si nuk dua
të rrahë kraharori
nga nazet e tua
kur të vijë qershori.

Dua, si nuk dua
të të shoh qerpikun
larë me ujë burimi
në vapë të korrikut.

Dua, si nuk dua
të isha si rrushi
për buzët e tua
kur të vijë gushti.

Dua, si nuk dua
të vemi në festa
krah për krah me mua
kur të vijë vjeshta.

Dua, ç' nuk dua
të kuqosh si molla
kur të vijë dimri
kur të bjerë bora.

Fletë larë diell e vesë

Karafil i kuq me erë
ç'më mbulove penxherenë
shkojnë djemtë e fërshëllejnë
sytë ç'u mbetën këtej.
Karafil i kuq me gonxhe
lulja që s'të gjendet shoqe
fletë larë diell e vesë
gjithë lezeti i baxhesë.
Pa rritu, rritu dhe pak
pa ardhur era me vapë
rritu e lësho lastar
lule bukur për beqar
more karafil.

Shokë të na vejë kënga

Shokë të na vejë kënga
zemër-o
Se kemi halle të rënda
zemër-o.

Se kemi ikur nga rrënja
zemër-o.
Na kullon e çahet zemra
zemër-o.
Nuk e di ku na ka nëna
zemër-o.
Piqemi natën me ëndrra
zemër-o.

Netët e refugjatit

Netët mezi gdhihen
ditët mezi vijjnë
në ëndrrat e mia
ankthet ulur rrinë.

Në ëndrrat e mia
frika mos më zërë
se vjen policia
të shkon në gjilpërë.

Bie rrobaveshur
dhe nuk shoh më hënë
nuk ka më të qeshur
nuk ka më dhe këngë.

Më bëhet në zemër
një xhëng aq i rëndë
dua ta çaj ëndrrën
të flasë me të tërë.

Shpërthej në gulçime
dhe dalldis në këmbë
ja tek vendi ynë
ja plas bota shtremë.

T'u tret syri valëve

Ç'pret, moj ç'pret, që t'u tret syri
t'u tret valëve mbi det
pret dimrit kur fryn thëllimi
varës kur djeg vapë e nxehtë.

Buzëplatur nga mjerimi
burrë mbetur në kurbet
i thua ligjet e gjirit
dhe me mall, dhe me dert.

Pikon gjetheve t'ullirit
loti që faqeve zbret
bie mbi ballin e birit
babëprituri në jetë.

Valë, moj e kaltra valë
sa nëna mbetur pa djalë
sa nuse nuk veshën pajë
sa djepë nuk njohën babë,

Valë, moj e bukur valë
ç'jetë e bukur na ka ardhë
si shkuma jote e bardhë
si drita që mbush beharë.

Ç'është dashuria

Ç'është dashuria?
ai zjarr që mban rinia
prushi që mban pleqëria
në shpuzë të saj të bija.

N'atë shpuzë, kush s'u poq
n'atë shpuzë, kush s'u dogj
i zuri në grackë si zogj.

Ç'është dashuria?
pyetni kë ka dashuruar
nëpër mëngën e saj
rrallë mbeten pa kaluar.

Ndarja

Ike natën pa hënë
ike përmbi dete
s'mendove për mua
s'mendove për vete.

Sy më sy u pamë
dhe të dy s'guxuam
të thoshim një fjalë
lotët i kaptuam.

Dorës që më dridhej
të vura në dorë
zemra zuri hidhej
syri hidhte borë.

Kokën e mbështeta
në gji tënd ngadalë
m'u duk sikur fjeta
s'isha më e gjallë.

Ngashërima jote
përvëlonte ballin
e dija ç'më thoshte
se ia dija hallin.

Dhe ashtu u ndamë
në një natë sterë
ty s'të gjetën varrë
unë rrobazezë.

Vjen kënga

Kënga që më zgjon nga gjumi
më vjen si pëllumbi

Aman, ik këngë të thashë
kam fjetur mbi vesë jashtë
përmbi vesë, ndënë hënë
se meraku më ka zënë.

Vjen e ulet mbi qepallë
sikur do më marrë
vjen e çlodhet përmbi faqe
trëndafili në bahçe.

Vjen e puthemi në buzë
dhe më ndeze gjirin shpuzë.

Kërkova vargje për këngë

Kërkova vargje për këngë
gjeta gjithë refugjatë
nga një varg erdhën ma bënë
pikur lot e mpiksur gjak.

Mallin që zhurit gjinë
si mal të lartë më dhanë
mjerë zemrat ç'derte pinë
mjerë supet ç'halle mbajnë.

Vetëtima që çan retë
bën stërrallin copë-copë
pa ato djepet ku lemë
na presin t'u vemi prapë.

Të puthim varret e parë
ato varre aq të rëndë
t'u themi që jemi pranë
jo me vajë po me këngë.

Udhë të mbarë, zëri ynë

Rrëmbeva penën në rilindjen tënde
në shpirtin e të ikurve e ngjeva me lot
dhe thashë, sokaket e thinjur nuk paskan mendje
a unë mendjethinjur s'i kuptokam dot.

Dhe shtrydha mendjen këtë natë prilli
bishtin e cigarit thërmova me dhëmbë
vëllezër e motra, dua të më vini
për një ditëlindje të marrim një këngë.

Të marrim një këngë dhe të qajmë halle
se kënga me halle është gatuar
dhe vetë Zoti mori një magje
bëri dhe male dhe dete të shtruar.

Dhe malet e detet e kemi brenda gjirit
ndaj dalgëzujmë e peshojmë rëndë
se nuk përfillim karatin e floririt
karati ynë është një Nënë.

Udhë e mbarë, zëri ynë
"zëri i emigrantit" me shpresë
kur të kemi bërë Shqipërinë
zëri im le të vdesë.

Shqipërisë

Bota loz e qesh
po nëna ime pse jo?!
tjetër gjak u desh
po kush derdhi sa ajo.

Shekulli në djep
ende pa lerë lëngon
pse s'mbytet në det
lumej gjaku si duron?

Historia fletë
kujt i shkelëm në kufi?
kocka na u tret
tek i thonë Shqipëri.

Shqipja fluturon
krahëplagosur nëpër re
ç'ilaç e mjekon
veç bashkimit të trojeve?

Zog furtune mbi det të egërsuar

"Arvanitasit të madh, Aristidh Kolja"

Zërin tënd, mërgatë Shqiptare
në pentagrame të kohës e dëgjon
si muzikë e ëmbël cicërimtare
që shpirtin e vrrarë na qeton.

si zog furtune, mbi dete të egërsuar
fluturon e s'ndalet ngadhënjimtar
detet nuk i ngrenë dot ballët e tua
dhe heshtin uraganët gjëmimrrallë.

Shkulmet e lotit mbi varin tënd
rrokullisen, burojnë pasosur
mbrëmjeve vjen e të bën kuvend
shqiponja e maleve plagosur.

krahët i hap, në gji të mbështjell
mëmë e bir nga malli i pikur
mëngjesi që vjen ashtu e gjen
fluturon synjomur mbrëmjen për të pritur.

Thuren legjenda, këndohen këngë
gojë më gojë, jehonë pas jehone
ti, burri i madh që peshove rëndë
çlodhesh tani në krahë shqiponje.

Vdekja e samarxhiut

U vesh fshati gjithë zi
se vdiq samarxhiu
ish punuar si ai
një jetë njeriu.

Gjithë jetën i mjeruar
në një strehëz jashtë
mbirë sqepari në duar
fjetur përmbi kashtë.

U hap lajmi anembanë
dhe mbuloi dhenë
gjithë gjindja vunë vajnë
dhe zogjtë në pemë.

Dhe vetëm gomarëria
u hoqën mënjan
thanë që ndodhi çudia
mbetëm pa samarë.

Bredhërinë në lëndinë
dhe zunë të pallin
kurrizin për dheu shtrinë
siç zhgëryhet gomari.

Veç një plak nga soji i tyre
u mbyt vaji i shkreti
iu qasnë ajkë e të rinjve
e pyetën: Ç'të gjeti?

Qaj për samarxhin e vjetër
që masën na dinte
nesër do vijë një tjetër
një djalë njomishte.

Do verë dhogat siç janë
ashtu pa latuar
do bëhet kurrizi plagë
do ngordhim ngarkuar.

Varën kokën, ulën veshët
të zestë gomerë
kërkuan e dot s'e gjetën
samarxhinë e parë.

Udhëtojnë arkivolët

Arkivolë të kuq udhëtojnë
drejt veriut, arkivolë-gjak
mbi dhoga plagë plumbash rëndojnë
arsyeja mbërthehet me llak.

Arsyeja burgoset në qeli racizmi
të zeza janë më keq se ferri
pashallarë bëhen satanai e vampirë
sa habitet dhe Dante Aligeri.

Në botën moderne të fillimshkullit
duartrokitën vrasës mesjetarë
demokracia pudroset me servilizmin e shtetit
ndërsa arkivolët shumohen, shkojnë radhë.

Të akuzonin dot arkivolët të tërë
arkivolët-gjak, që ikin për në veri
për vrasësit s'do të kishte vrimë të hyjnë
në gjyqe s'do të kish kadi.

Buza si prush karafil

Mano, ç'të thoshte bandilli
manushaqe moj Mano
të ndizej zjarri te gjiri
buza si prush karafili
syri të londron tek ylli.
Mano kur merrje sokakun
u shtojë djemve merakun
s'i lije të flinin gjumë
të ndiqnin gjurmë më gjurmë.
Mano, pa gdhirë mirë
dilje stolisje avllinë
të ngisnin me fërshëllimë
ti lozje me trëndelinë.

Këngë për Nimete Progonatin

Ç'është kjo festë kaq e madhe?
gjihapur kë pret moj nënë?
njëzet e gjashtë korriku
gjithë lulet bëri këngë.

I bëri këngë trimërie
pikoi gjakun e bijve
gjakun e derdhur nëpër vite
rrënjë lirie.

O ju zogj, shqipet e malit
ju që jua njoh shkreptimën
mblidhuni, shuamëni mallin
për Nimete heroinën.

Ai trupi i saj i brishtë
sup mësuar me dyfekun
nga Luzati gjer në Sinjë
vallë ç'hasmi s'i zu shtegu?

Ç'të tha vallë Shefqet Peçi
ai komandant i rrallë
mos, moj mos, motër Nimete
mos i dil sulmit në ballë.

Mos, moj mos, ti s'e dëgjove
ku të mori plumbi vallë?
tek merr trimat në llogore
dhe në zemër, dhe në ballë!

Nuk paska jetë pa varre

U këput gjethja në vjeshtë
dhe mori të tatëpjetë
e përkundi fladi lehtë
e përcjell në tjetër jetë.

Syth i njomë çikëloi
vate prilli, maji shkoi
beharin e beharoi
po gushti e përvëloi.

Dhe iku buzëzhuritur
borën e parë pa pritur
theu supet duke rënë
dhe rënkoj: Ah, o nënë!

Pema -nënë e dëgjoj
derdhi syrin e vështroi
piku zemrën, nuk duroi
një lot mbi gjethe pikoi.

U tretën në dhe të lashtë
dhe loti, dhe gjethja bashkë
pema dimërimin shtynte
dinte pranvera do vinte.

Dhe do çelte gjethe tjetër
po s'harron gjethen e vjetër
ç'qënka kjo botë xanxare
nuk paska jetë pa varre.

Kalaja e Tepelenës

Me dorë të dridhur fërkoj muret e kalasë
e stërlashtë është kalaja ime
po më duket sikur kemi lindur të dy bashkë
si gjalmi në boshtë me tjetër kujtime.

Damarët e saj më ngjiten me damarë
dhe brenda tyre vrushkullon gjak i shenjtë
se nga një rrënjë e kemi marrë
dhe nga një rrënjë mbijnë të gjithë.

Dhimbjet e kohës asaj ia lashë
dhe vetullmbërthyer i duron
edhe pse nuk jam Ali Pashë
del nëpër netë e më kërkon.

Në supe të saj veniten jetë
të tjera çikëlojnë si engjëj në qiell
unë udhën do marr për në të vërtetë
ajo, këmbët në Vjosë, ballin në diell.

Ruajna Zot. . . . .

Anës lumit, anës-o
buzës gjolit
vargje-vargje vashat-o
ligjëronin.

Hëna ktheu syrin-o
të ndriçonte
vesa preu udhën-o
dhe s'vesonte.

Zogjtë hapën portat-o
të përgjonin
lulet hapën gonxhet-o
të dëgjonin.

Foli e para në to
ngashërime
kërkonte qiellit-o
perëndime.

Lutej, lutej si ajo
derdhte derte
Zot ruajna trimat-o
në kurbete.

Shqipja shtrenjtë e pagoi

Iku prilli, mori maji
rrokullimë
lulet vyshken, thahet bari
në lëndinë.

S'vjen behari, s'kanë krojet
gurgullimë
vitit copra thërrmohet
nuk ka stinë.

Bora malet i ngarkoi
detet ngrinë
gurra djemtë i kulloi
në borimë.

I kërkon e përgjërohet
dot s'i vijnë
nëpër dyer të gjitonëve
lotët pijnë.

Pijmë lotin e rrëmbyeshëm
ngashërimë
të bukur lisa këpute
suferinë.

U çmend koha e harroi
më për stinë
shqipja shtrenjtë e pagoi
me rininë.

Vargjet për Milloshin

Si afsh i mallit më erdhe në penë
mbështjellë me dhëmbshuri prindërore
gurët e kalldrëmeve rënkoni thellë
kur shkoje me Agronin për dore.

U këputeshin rënkimet, sikur shkonin shekuj
vapës së Koplikut, dimrit të acartë
ty djersa e ballit të kishte mbetur
si aureale e stërlodhjes së gjatë.

Bëje sikur flije, sikur zgjoheshe
se ti as fjete, as u zgjove ndonjëherë
vështronte dhimbshëm fytyrat e fëmijëve
që cicëronin si zogjtë në pemë.

Diçka mërmërisje, askush se dëgjonte
veç Zoti dhe një varrë atje tej
tek ishte tretur dashuria jote
tek pikonte loti fshehtas nëpër terr.

Se lotin ti kurrë se tregove
ballin mbështesje te samari i hamallit
dhimbjet e shpinës dije t'i duroje
po nuk u duroka dhimbje e hallit
dhe ike, u drodhën gurët e kalldrëmeve
dhe njerëzit u gurëzuan
nuk kishte ndodhur ne varrime
njerëz e gurë lotë thërmuan.

Gjirin hap moj Vlorë

Gjirin hap moj Vlorë
lotin bëj liman
se një det i vetëm
dhimbjet dot se mban.

Malet kokë më kokë
u shkrehën në vaj
ai dhe i ftohtë
gjëmën si do ta mbaj.

M'u plake moj Vlorë
vetëm për një ditë
s'ke rroba të zeza
t'i veshësh të gjithë.

Si duron o luçë
dhe s'të çahet zemra
si ishin burbuqe
pse tu thahej rrënja.

Amanet o qiell
gjithë shpirtin e tyre
bëj të bjerrë diell
të mos mbyllen dyer.

Bëj të mbijnë këngë
te kjo tokë e gjakur
të harrojmë ç'bëmë
të ndërtojmë pragun.

Bëj durim

Detet kujë, malet gjëmë
bëj durim e mira nënë
bëj durim e shtrenjta zonjë
dhe në varrë të flasim zonjë.
Djepet më tundën të rëndë
mbushur lotë e tretur këngë
bota supet ngre përpjetë
si i rriten Shqipës djemtë.
Ngjitur si lisa për shkrepi
dot si sosi dhe kurbeti
mbërthyer rrënja për guri
si shqiponja për flamuri.

I ikur pa adresë

Ike dhe s'u ktheve kurrë
siç ikin vitet e s'vijne
thërmon zaje, shkërmoq drurë
guri kur merr rrokullime.

U nise udhë pa udhë
bie shiu të bën ujë
dilte dielli të thante
binte vesa e të lante.

Vesëlarë, dielltharë
qefinin me vete marrë
mallkim dhënë Perëndisë
që s'i sheh njëlloj të gjithë.

Të kërkuan, nuk të gjetën
pyetën male, dete pyetën
pyetën Zotin, s'dha përgjigje
pyetën zogjtë, thanë ligje.

Nëna s'u vesh në të zeza
se e mban e shkreta shpresë
mos trokasë penxheresë
i ikuri pa adresë.

Vajzë e valëve

Vajzë e valëve që pret
mbi një gur anës së detit
s'ngrihem dot që të vi vetë
mos ma nis djalin kurbetit.

Zemër përvëluar
dashuri e shuar
lot i pambaruar
këngë e paharuar.

Vajzë e valëve legjendë
sa vasha si ti na mbenë.

Ngrije moj gurin e varrit
të të shoh syrin njëherë
jo moj jo s'kam ç'i bëj djalit
do vijë babanë të gjejë.

Është i rëndë guri i varrit
se është guri i dheut të huaj
po të qe guri vatanit
do vija në gjirin tuaj.

Malli mbledhur nëpër vite
do të bjer' në tokën mëmë
presin zemrat që zhurite
edhe gjëma bëhet këngë.

Pik'e lotit lag fustanë

Qerpiku i diellit pa dalë
dallëndyshet lartë në mal
vashës i thonë ca fjalë
pik'e lotit lag fustanë.

T'erdh karta për nizam
dridhet buza hanë ciagarë
në u kthefsha dot i gjallë
dil më prit te gur i bardhë.

Kaluan kaqë beharë
mbeta me kokën mënjanë
kur u poqëm s'di ç'ka ngjarë
vesa lag e ne prapë të tharë.

Kur të dy hipën mbi kalë
shkundën lule zogjtë mbi dardhë
mjegulla mbuloi dynjanë
bilbilat ndezën sabanë.

Vitet që shkuan

Për ato vitet që shkuan
m'u bë gjiri rrushkullimë
ikën ashtu pa kuptuar
si nata në mugëllirë.

Ikën e gjurmët i lanë
përmbi supet e kërrusur
mbi flokët bora sa rarë
mbi rudhat tek balli futur.

Bastun më bëhet për dore
nëpër shtigjet hallelarë
ecim e s'ndjekemi lodhje
me hapin ritëm si ushtarë.

Dhe mbi botë bashkë shkelim
me të rëndin trokëllim
agimeve dritën vjelim
mbrëmjeve tersin e pimë.

Dhe keshtu, por deri kur
unë dhe vitet se dimë
veç po ikëm s'vijmë kurrë
se nuk ikim që të vijmë.

Poeti, politikani dhe ustai

Mëngjesesh, poeti
për zakon të vjetër
dilte poshtë qytetit
përshëndeste jetën.

Karrigen në klub
askush nuk e zinte
e dinte ustai
që ai do vinte.

Dhe hynte ngadalë
ashtu pa dëguar
me gjirin të valë
me fjalën të shtruar.

Dhe merrte poeti
një gotë rakie
herë me para
herë veresie.

Një politikan
qeshte ndënë mustaqe
si putanë rrugësh
i kuqonin faqet.

Dhe bënte gallatë
pinte pa para
lëre-thoshë poetin
se aq mëndje ka.

2.

Kot nuk tha i pari
që një burrë vlen
aq sa i ka xhepi
okë e derhem.

Pa më shihni mua
për një fjalë që them
i këput milionat
dhe pse jam legen.

Shih si rri poeti
i vetëm kërcu
shih sa kamë unë rrotull
dhe sa s'janë ketu.

Lëre, mor i shkretë
lëre poezinë
shtirje atë dorë
dhe kërko mëshirë.

Poeti shtërngonte
pallton rrakëzërë
nga inati gishti
hapi dhe një birrë.

Përtypte cigarin
e brente me dhëmbë
brenda gjirit tij
dallga vjen e rëndë.

3.

Brenda gjirit tij
gatuhej epoka
nuk gjykonte xhepi
po gjykonte koka.

Dhe qeshi njëherë
siç qeshin poetët
sill-i tha ustait
dhe një gotë tjetër.

Pije-tha ustai
një gotë nga unë
pa politikanët
një qumësht, dy ujë.

Se politikani
vetë të mos vijë

kurse bima jote
rrënjaset të mbijë.

Rrënjaset të mbijë
dhe ngulet te rrapi
dimrit-suferinë
verës-mjaltë, mjalti.

Poeti nuk foli
s'kish gjë për të thënë
kaptoi një gotë
dhe gdhendi një këngë.

Shpirti i bardhë

Nga ëndrra të frikshme u zgjova këtë natë
Shtriga hundëshpifura, vampirë dhëmbëshpatë
më zbërthejnë brinjët, i kripin me gjak
më shkërmoqin gjirin e kthehen prapë.

Me tymnajë magjie, me ankthe padurimi
falanga ndëshkuese mbi kokë me rinin
si të babëzitur buzët i lëpinin
nuk u dilte gjaku, shpirtin të më pinin.

Mjekrat lerosur me jargë të poshtërsisë
nën rrasë inkuizicioni, thikat e pabesisë
histerike ulërinin nëpër natën pise
shpirti të m'i jepnin ngjyrën e mërzisë.

Dhe u revoltua shpirti i munduar
dy këlyshë bushtre i mblodhi në dorë
mbi shkëmb të kohës i plasi me forcë
dhe mbeti siç ishte, i bardhë si borë.

Na dogji malli o djem

Shkojnë vitet e ju pranë
na dogji malli o djem
o djem që u rrit nëna
për ditë e halle të rënda.
Gjaku që rrodhi nga gjiri
hodhi themele floriri
lule o ju djemtë tanë
krah për krah me komisarë.
Me fishek mbushur gjerdanë
shkruat me gjak e pope
pranë lapidare
28 mijë me radhë
ratë për një botë të re
midis nesh jeni të gjallë
lule djemtë e nënave.

Këngë kurbeti

Zemër-o piko gjak e lotë
mbetur-djemtë nëpër botë
tretur-o kamzhiku mbi kokë
futur-o thellë ndënë tokë
hedhur-o tek pëlçet dhe guri.

Ah nëno, ç'heq e vuan burri!
digju-o si prush krahërori
o biro, po ç'vapor të mori!
varur-o dyfeku te muri
pritur-o kurbetllinë që humbi.

Një nga ne, bëhet një mijë

Bajrami me Hito Labin
urdhër nga Çerçizi muarr
te qafa ndënë pazar
dy, tri kobure gjëmuan,

Ato kobure të rënda
kishin gjithë malet brenda
kishin shekuj robërie
kishin zjarr e flakë lirie.

Bimbashi nga Anadulli
kish harruar atë ditë
se shqipes s'i dridhet dora
po e preke dot një çikë.

Kish harruar ato kohë
kur bimbashë e pashallarë
me sulltan Murat Turqinë
ikën me bishtin në shalë.

Se ky truall kishte brenda
më shumë krisma se gurë
hoqëm plot halle të rënda
po se shtrimë dorën kurrë.

Ndaj kur derdhemi mbi hasmin
një nga ne bëhet një mijë
ja rrojmë me nder mbi tokë
ja nuk rrojmë pa liri.

Ç'ke moj buzë që dridhe

Ç'ke moj buzë që dridhe
këngës pse s'ia merr
ditë e muaj shkojnë
malli nuk na shter.

O deti me dallgë
mali gjer në re
fjala jote shpatë
jeta për atdhe.

Nëpër vite lufte
për nder e lavdi
e mbajte të kuqe
nënë Shqipëri.

Na ka marrë malli
s'të harrojmë kurrë
hedhim sytë e shohim
të kuqin flamur.

Një zemër po troket

Një zemër po troket
një këngë në gji buçet
një pulëbardhë mbi detin vallëzon
dhe mbrëmja ëmbël zbret
djaloshi vashën pret
me buzëqeshjen mbrëmjen ledhaton.

Çel, ti dashuri
si gonxhe në pranverë
mes nesh gjithnjë vezullo
si dritë në sy
na ndriço përherë
në qiellin e kaltër fluturo.

Një zemër po troket
një këngë në gji buçet
një pulëbardhë mbi detin vallëzon
në valë përplaslet lehtë
zemra-zemrës i flet
veç pulëbardha zemrat i dëgjon.

Fshatit

Fshati im i bukur
un' u plaka ti i ri
ditën dhe natën në gjumë
mendjen e kam gjithmonë tek ti.

Kudo vajta dhe luftova
ngado shkova dhe punova
sa dëgjova dhe mësova
gjithmonë ty të kujtova.

Tërë jetën s'do harroj
kush më lindi, më frymëzoi
ku të jem e ku të shkoj
sa të jem e sa të rroj
ty kurrë s'do të harroj

Zambaku

Tek burimi ujëpak
mbirë e rritur një zambak
pranë i rri një vash'për natë
ai faqet i përflak.

Lulja e kuqe e zambakut
ulet lehtë e përkëdhel
pikon lotin prej merakut
dhe shoqe të tjera çel.

Vasha, këmbët te burimi
dhe zambaku, po aty
pse s'puthen u plastë gjiri
pse nuk ndizen, nuk e di.

Mblidhna , Nënë te bajraku

Një natë marsi të qetë
u bë një qametë.
U kthye Vjosa përpjet
dhe s'derdhet më në det.
U steros toka me qiell
lëshon breshëri.
Për sa kohë s'do dalë diell
mjerë Shqipëri.
Do më pakesh nëpër botë
se të ikin djemtë.
Do zhuritesh gjer në kockë
melhem po s'u gjet.
Do vishesh rrobazezë
s'do të shteren lotë.
Do kërkohet zogjtë folenë
s'do ta gjejnë dot.
Po mblidhna të gjithë moj nënë
tek ai bajrak.
Përse duhet që të derdhet
dhe një pikë gjak.

Rapsodit, Kosovar nga Detroidi

Dy tela lahute
mbi dy kontinente
që nga gradaçelat
tek fryn erë bjeshke.

T'i paskam zili
vargjet që më thua
unë lotin për ty
ti këngë për mua.

Ç'po më rrahka zemra
kaq fort e me mall
duket se lahuta
në gji më ka marrë.

Ndaj derdhe nga shpirti
këngë aq të sertë
këngë aq të buta
si lulet në shkrepë.

Dy tela lahute
mbi dy kontinente
që nga gradaçelat
tek rrjedh një bjeshke.

Ebro na bashkoi

Albania-Albania
i shtrenjti vendi im
rri me një plakë nga Spanja
në një park në perëndim.

Sa ngjiten fustanellat
spikerja thotë:Albania
unë lotin derdh te pena
ai thith lotët e mia.

Unë hesht e shkruaj këngë
atij i vijmë kujtime
unë shpirtin derdh të tërë
ai në këngë time.

E përgjakur tokë
të dy na mban mbi supe
unë gjirin mbushur plot
ai kujtime lufte.

Dhe buza i dridhet
një fjalë se thotë dot
rrokulliste në faqe
i dhimbshëm një lot.

Ai shqipen se di
unë spanjishten po ashtu
si në Ebro kemi mbirë
të dy bashkë këtu.

Dy breza ne të dy
nga dy popuj larg
Ebro na bashkoi
sonte në një park.

Ebro. Spanjë1996

Mustafa Matohitit

Kurvelesh që linde trima
drera mali si lastarë
flakërim si vetëtima
linde bilbil Mustafanë.

Gjëmave në shekuj
gjëmave në vite
djemtë me thërrime
e barut i rrite.

Bilbil Matohiti
bilbili me derte
mbi krye të shqipes
yll te ylli mbete.

Hallet e popullit tonë
male me borë ngarkuar
Marenglenë, ty nuk të lodh
u vure supet e tua.

Në kasolle, nëpër stane
ndeze zjarret e lirisë
gdhendë nëpër zemrat labe
dashurinë e Shqipërisë.

Margëlliç, kala e sertë
plumbi i nxehtë ta preu zënë
kuqon në flamur për jetë
Labëria këndon këngë.

Abaz Shehut

Lumi Vlorës atë ditë
Gjormi, Lepenica flakë
derdhi plumba mbi armiqtë
Abaz Shehu kamandant.

Bënça, rrëzë Kurveleshit
dyzet djem i dha Shqipërisë
dyzet djem me pallë sheshit
dyzet yje të lirisë.

I theri zemra Besnikut
shtrëngon grykën e belçikut
në Baramyshje, në lëndinë
hedhin djemtë breshërinë.

Heshti zemra, por jo pushka
ushtoi në gryka, male
si zakon që ka vatani
trimat bien, armës s'varen.

Sa lart e ngriti populli
emrin tënd, emër heroj
me mall e me zjarre në zemër
Labëria ligjëroi.

S'dihet nata ku më zë

Vashëza ulur në gjunjë
luante me trëndafilë
dy gonxhe e jo më shumë
sumbulla gjiri iu ngjinë.

Gjiret valë u valuan
zunë të hidhen ngadalë
hodha syrin e s'pushuan
hodha dorën e ma vranë.

Ç'është kështu, me vete thashë
dhe vura buzën nxituar
përmbi prush sikur rashë
puth e puth, s'kishin të shuar.

Puth e puth e buza ime
mori zjarrin si ata
hodha syrin për burime
një sumbull mbi buzë ra.

Dhe u rrotullua globi
rreth vetes, boshtin harroi
hëna mbeti se pa zoti
erdhi e fole kërkoi.

Ndaj e dua dashurinë
që të më dehë gjithnjë
se në më lëntë pa pirë
s'dihet nata ku më zë.

Vasha Përmetare

Hajde, bëjmë poshtë
nga çairëtë
vasha ime
me të ëmbël zë.

Të ma heqësh vallen
vetëm majë këmbës
siç e heq sorkadhja
në dritë të hënës.

Unë të marr lahutën
avazit t'i bie
të luash me mua
si hëna me yje.

T'i rrish trëndafil
si qerpiku syrit
si vasha bandillit
si kënga bilbilit.

Hajde bëjmë poshtë
nga çairëtë
unë ia marr me zemër
ti ia merr me zë.

Hënëz

Hënë, hënëz ku më vete
ku më fshihesh as më thua?
bën sikur apo më epe
të më bjerë zilia mua.

Bën sikur apo vërtetë
në ato bahçe me qiell
harrohesh në muhabet
dhe unë zihem me diell.

Dielli beqar i plakur
s'dashuroi asnjë herë
veç ty t'u firua gjaku
veshe shtatin në të verdhë.

Pres të dalësh nga meraku
u firova edhe unë
dil e buzagaz shfaqu
ndryshe s'do më shohësh kurrë.

Prit e prit e djalëria
më iku e ku më vate
mbledhur në vargjet e mia
dhe asnjë s'më tha u plake.

Hënë, hënëz ku më vete
përse nuk me merr edhe mua?
t'i zbuloj ato lezete
dhe të të puth gjer në thua.

Këngët e mia

Në gji të kombit i përkunda këngët
dhe erën e tij kanë marrë
ndaj e kanë brumë aq të ëmbël
sa ngrenë të vdekur, predestalojnë të gjallë.

Në shpuzë të tij i kalita
ndaj mbetën kështjella në trambundanë
mëngjesesh i përgjumë i prita
të thyeshin njëherë si panë.

Në palcë të tij i ushqeva
të mos i brejë myshku i kohës
dhe forcën e tyre e ndjeva
tek mateshin me këngët e botës.

Në prehër të tij le të mbeten
ushtarë të betuar përjetësisht
vitet për krahëve do treten
dhe do kenë jetuar përjetësisht.

Shokë bimëni longarë

Shokë bimëni longarë
që ti bie dhe njëherë
të qaj djemtë që u vranë
atë ditë në Tepelenë.

Tepelena s'qe goditur
nga një dhimbje aq e sertë
për ditë të mira që ngritur
jo ti mir dyfeku djemtë.

Ato nëna si duruan
si duruan thikë zemre
gjiri i tyre kish pikuar
të mëkonte rrënjë-rrënjë.

Gjaku i djemve i patharë
u flet nënave pa gjumë
hallall qoftë gjaku ynë
po mos derdhtë gjak më shumë.

Ngrihi lulëzoni vendë
të puth vëllai-vëllanë
varri ynë nuk do më gjëmë
varri ynë do të lirë vatanë.

Tepelenë moj Tepelenë
hiqe moj shaminë e zisë
mblidhi djemtë, ndërto follenë
hapi udhën mençurisë.

Mblidhi nënat kokë më kokë
t'i flasin qumështit të gjirit
vetëm nëna di o shokë
si i ulet gjaku birit.

Kënga labe

Kënga jonë, kënga labe
mbi ç'taban linde ti vallë
mbi male, mbi krahë shkabe
tek lindin trima të rrallë.

Na u bëre shok në halle
na u bëre krah në luftë
na ndeze në zemër zjarre
kur s'kishim u bëre pushkë.

Gjoks më gjoks ty të kënduam
si shkëmbinj lidhur për mali
në vargjet e tua qëndruam
gjithë ç'ranë për vatanë.

Të kënduan në llogore
të kënduan në çdo shqotë
isua jote, ortek bore
herë me gjak e herë me lotë.

Kur s'na ndeze zemrat flakë
kur s'na dhe nga zjarri yt
kur s'u hodhe me ne bashkë
suferinë mbi armiqtë?

O ligjërime bilbili!
o gurgullime burimi!
kënga që më sjell në mendje
zilet, këmborët e dhënve.

Një natë behari

Një natë behari
po rrija në hënë
hëna puthte malin
mali puthte hënë.

Në puthje të tyre
m'u ngujua syri
pastaj kaltërsive
tek zilepsej ylli.

Me kallinj të mbushur
thura një gërshetë
ç'më doli aq bukur
si ta thurje vetë.

Kulpra lëvizi
degët ngadalë
syrin më shkel lisi
se më kishte parë.

Bulkthi këngën preu
që të më ndihmonte
kur heshtjen e theu
vetëm këmba jote.

Dhe dot nuk arrita
as kokën të ktheja

yllin të mos shihte
e mbuloi reja.

Hëna hoqi buzën
nga buza e malit
në buzë të prushtë
u gjenda, i marrë.

Në behar një natë
po rrija në lëmë
puthesha me vashën
luaja me hënë.

Ai vit 97

E njoma vargun me lotin tim
kënga lotonte në lotin e vargut
qaja dhe nuk bëja dotë durim
dielli lindte i zbehtë, hëna e përgjakur.

Buzëqeshjet e ngrira, bëheshin ngërdheshje
orët hallakateshin, s'e zinin dot kohën
nga krismat netët lopërisht çaheshin
mëngjeset s'e gjenin sot portën.

Nënave u ngrinte gjaku në deje
lehonave u thahej gjiri
kombi rënkonte në kurbete
i egër si janari vinte prilli.

Vetëm vaje gatuheshin në vargje
me një "oi, oi" pambarim
shkoqeshin dyer, mykeshin pragje
rrudheshin vasha, mbeteshin jetimë.

Të mençurit heshtnin, të marrët dalldisnin
gishti kërkon këmbzën, këmbza gjente gishtin
këndezyt pushonin, pulat kakarisnin
mbarseshin kodoshët, thoshnin bëmë fisin.

Rexhinit

Shokë do këndojë një këngë
e kam dert e porosi
e kam për fshatin e shtrenjtë
e kam për fshatarët e mi.

Është vrarë e është prerë
dy shekuj u bë kërdi
Turku, Greku, Italiani
dhe Gjermani faqezi.

Pashallarë e agallarë
me despot e efendi
pse ky fshat qe Shqiptarë
tentuan ta bëjnë hi.

Gjith' këto shkuan e vanë
do mbeten në histori
fshati im i bukur
është gjithnjë aty.

Ali Pashë Tepelena

Atë plagë si e durove
fol moj Shanisha
u dashkan dy kontinente
të mbajnë një pasha.

U dashkan dy kontinente
të mbajnë Alinë
vetëtin palla në djepe
kuje moj Janinë.

Dy kobure grykëndezur
ndenë në dorë
bushatllinj të përkëdhelur
nargjilen kërkojnë.

Në sini kokë e Pashait
tallet me sulltanë
një Frosinë ia zuri vajit
edhe labet qanë.

Frynte një erë Shqipërie
mjekrën përkëdhel
Ali Pasha ti e dije
që kush mbolli vjel.

Ali Pashë zot sinori
malli më ka marrë
ngreje Kalo Bosforin
bëhu prapë i gjallë.

Xha Aliu

Si lis degëhapur mbi shpatulla të kohës
rrënjosur thellë në shkëmbinjë tek leu
rri, xha Aliu, legjendë e murosur
balli suferin, gjiri shqotën theu.

Për pikën e pikës i kulloi shpirti
në emër të jetës u teftis i tërë
u ngjit në qiell, nga qielli zbriti
se s'rrinte dot pa puthur me rrënjë.

Kur shqipja thëriti në male të lartë
ajkë djalërie në luftë për liri
u përgjake nga plumba, u zhurite me flakë
ti, i kuçioti xha Ali.

Prushi i vatanit kurrë nuk u shua
vitet e dhimbjet nuk ta mekën zënë
mbi varrin tënd ligjet e Hallos shkruan
një këngë trimash me vargje pa thënë.

Në Kuçin e vjetër larë histori
dëgjohet i qetë akoma hapi yt
ashtu më erdhe në këngë, xha Ali
me bastun për dore, ngarkuar me dritë.

Ah, kjo jeta jonë

Sa herë kufirin kaloj
zemra pse më ther
vitet e rinisë kujtoj
dhe malli më merr.

Kujtoj këngët labërishte
dhe me zi duroj
si bilbili në ahishte
zë e fërgëlloj.

Përpëlitet loti syrit
dhe zë e pikon
përvëlon ashtin e gjirit
Ah! kjo jeta jonë.

Nisemi, s'dimë ku vemi
mjerë Shqipëri
me flori kishim mademin
pse kështu tani?

Pse kështu zë syrgjynosur
pa gaz e pa shpresë
gjithë kënga e murosur
veç urës së Qabesë.

Bletës

U ul blea përmbi lule
puthi petalet me krahë
era fryn, ajo përkundet
me gjithë lulen si e marrë.

Bletë moj, pse s'më ke thënë
kush nektarin s'ta ka dhënë?
të vete t'ia vjel të tërë
po s'më la ta ha në grënjë.

Bletë moj, ti që bën mjaltë
as lidhim një besë bashkë
në mëngjes lulet t'i marësh
mua dërgomi në darkë.

Në i ke kaq shumë merak
sa do që t'i mbash për vete
mos prit që të vijë darkë
shpërmë atje ku më vete.

Laku

Në një shteg pas një bërryli
ngrita lakun, thoni ç'zura
thash'më kish gënjyer syri
në lak kish rënë kushulla.

Mirëpo laku s'mbante shumë
se kushulla që xanaxare
doemos, s'e kishte pirë
ujë bore në male.

Unë i fola butë-butë
hiqe lakun, ç'bën?-më tha
s'ngrihet laku kaq me ngut
dhe pse tinëz, nuk të mba.

Në nuk di që trëndelina
nuk çelet pa ardhur maji
pse del kot nëpër bërryla
dhe leqet për vete mbaji.

Iku ashtu e pizmosur
u ula ndeza cigarin
shtigjet nuk kanë të sosur
po lu ndava, zënça varrin.

Shqipëri mbushur me lule

Shqipëri mbushur me lule
ç'ke që s'flet por kokën ule?

S'e them dot helmin me gojë
komb i tërë do rënkojë
do të rrjedhin lotët lumë
fëmija do bëhet burrë.

Ç'qe kjo gjëmë kaq e rëndë
sikur ranë malet të tërë!

Moj nënat e Shqipërisë
zutë vajin, ç'derte thatë
nisët kujen për kurbetin
qajnë gurët në sokak.

Buçet deti e gjëmon mali
djema, do na marrë malli.

Kënga ime larë lotë

Kënga ime larë me lot
mblidhni djemtë, s'i mbledh dot
udhëve nëpër Evropë
zemërdjegur nëpër shqotë.

Zemërdjegur, plagëmarrë
shpresëmekur, gjiri tharë
syri tretur, jeta vrarë
s'di nëna në i ka gjallë.

Përvëlur nëpër vapë
nëpër botë fjetur jashtë
çarë malet nëpër natë
hapur nënë zezës plagë.

Për vatanin hani pikur
mpiksur dhembja nëpër deje
pakur kombi duke ikur
përtej detesh e stëreve.

Nënat, motrat ku i gjetën
ata lotë që nuk u tërë
për djemtë u përgjërrove
Shqipëri derë më derë.

Ata bij që nuk u kthenë
s'u stolisë dot as varrin
në male, në dete mbenë
me se do t'ua shuash mallin.

Bën sehir Evropa plakë
po do kthehen djemtë prapë
janë rrënjë, janë gjak
te çdo zemër bajrak.